

kon mindenki tanul; a lányok az újabb és újabb mozdulatokat, míg Zsuzsi azt, hogy tudja az ismereteket minél hatékonyabban átadni. Nevetve mesélik, hogy néha a részletes instrukciók ellenére mindenki máshogy mozog, mást csinál, mint, amit kéne. Ilyenkor Zsuzsi türelmesen körbejár és segít minden résztvevőnek, így nekem is.

Látogatásomkor két törzstag, Bogi és Réka vett részt az órán. Megkérdeztem őket, hogy érzik, milyen hatással van rájuk a hastánc, mind fizikailag, mind lélektanilag. Elmondásuk szerint a tánc érezhetően fejlesztette az állóképességüket, mozgásuk lágyabb, nőiesebb lett. Javult a tartásuk, mozgásuk kevésbé darabos. Kérdésekre, miszerint mennyire érzik bizalmi kérdésnek, ki tanítja őket hastáncolni, elmondták,

mivel az esetükben sok fizikai kontaktust igényel az oktatás, a bizalom elengedhetetlen. Úgy gondolják, a látásuk nem befolyásolja a tánc élvezetét, de bevallották, nem mernének elmenni látók közé, "rendes" hastáncórára.

A csoportban jelenleg csak látássérültek táncolnak, de várják szeretettel azokat az érdeklődőket is, akik szívesen részt vennének az óráikon, vagy egyéb más, a LÁSS által szervezett programon. További információkat az egyesületről a www.lassegyesulet.hu oldalon találhatunk.

Bízom benne, hamarosan még hallunk a LÁSS-os táncosokról, viszont láthatjuk őket egy-egy rendezvényen.

Forrás:

<http://hastancvilag.hu/hastanc%20lata%20sserult>

Olvasó sarok

Egy vak gépíróbajnok beszámolója

Írta: Brix G. Chem Nitz ("der blinde Brüoangestellte" 1939. 2.)

"Bajnoki verseny az írógépen"

Bizonyára minden gépíró, minden irodista hallott már erről. Erre a mérkőzésre évente egyszer kerül sor, s abban az időtájbán sokat foglalkoznak vele a szaklapok.

Régi vágyam volt már, hogy egyszer magam is részt vegyek rajta. Mint egy nagy írógépgyár alkalmazottja, könnyen megtudakolhattam minden rám

nézve fontos részletet. Bizony kéte-lyeim merültek fel, vajon versenyre kelhet-e egyáltalában egy vak a látóval a gépírásban? Vajon eleget tud-e tenni a megszabott feltételeknek? Komoly előkészületre nem volt alkalmam, mert saját gépem nincs és így szabadidőmben nem gyakorolhatok.

Amikor megtudtam, hogy a bajnoki verseny 1938. november 27-én lesz

Bayreuthben, mégis elhatároztam, hogy jelentkezem. Nevezésemet legnagyobb örömmre elfogadták. - a Vizsga ideje egyre közeledett. Az indulás péntekre, november 25-ére volt kitűzve. A meghatározott időben kinn voltam a pályaudvaron; itt már várt rám néhány hivatalbeli munkatársnőm, akik szintén a versenyre készültek. A szász iparvidéken át bányatelepek és füstöl-gő gyárkémények között repített a vonat célunk, Bayreuth felé. Az étkezőkocsiban elfogyasztott ízletes ebéd fokozta az utazás örömét. Bayreuthbe való megérkezésünk után először is szállásunkra mentünk; a délutánt a város nevezetességeinek megtekintésével töltöttük. A szombati nap utána ugyancsak szabad volt, pihenésre, készülődésre szántuk. Néhányan (kisebb) autótutatt tettünk az úgynevezett Frank Svájcban. A délután folyamán felkerestem cégünk itteni üzleti helyiségét, hogy gépemet még egyszer alaposan átjátsszam. A készülő nagy eseményből idáig semmi sem volt észlelhető, de most egyszeriben megváltozott minden. Mert itt az üzlethelyiségben zsibongó élet folyt: Németország legkülönbözőbb vidékeiről érkezett írógépeket csomagolták ki, hogy még egy utolsó próbának vessék őket alá. Sok mesteríró gyűlt már össze. Egymásra talált régi ismerősök lezajlott versenyek közös emlékeit idézték. Számok, elért teljesítmények adatai röpködtek a levegőben, és természetesen meghányták-vetették az

elkövetkezendő mérkőzés kilátásait is. Miután meggyőződtem róla, hogy gépemen minden rendben van, szállásomra mentem, hogy alapos pihenésből erőt merítsek másnapra.

Vasárnap reggel pontosan fél tíz órakor ott voltam a Német Gyorsírás Házában a számomra kijelölt szobában. Engemet, mint vakot, külön osztályban vizsgáztattak. Pár perces próbaírással bemelegítettem az ujjaimat, azután komolyra fordult a dolog. A vizsga első részében öt percen át 120 szótagos sebességgel üzleti levelet diktáltak, ezt a legrövidebb időn belül át kellett tenni gyorsírásból gépírásra. Emellett ügyelni kellett a szép külalakra, az írásjelek helyes alkalmazására s a hibamentes átvitelre. A második tétel félórás másolás lett volna, de vak létemre ezt a feladatot nem teljesíthettem. Helyette félóráig tartó gépbediktálást kaptam. Hogy minél nagyobb sebességet érhessek el, a felolvasó igazodott hozzám.

Munkám végeztével elhagytam a vizsga színhelyét, hogy elfogyassam a jól megérdemelt ebédet. Délután valamennyi versenyző autón kirándult a közeli Fenyves hegységben fekvő Berneck üdülő helyre. De korán visszatértünk a városba, mert nyolcra volt kitűzve a várva várt, és kicsit mégis rettegett eredmény kihirdetése. Az Országos Gyorsíró Szövetség vezetője, Baier, kereskedelmi főiskolai tanár, - miután a tíz legjobbat birodalmi győztesse nyilvánította - név szerint szólította mindazokat a versenyzőket, akik sikerrel állták meg a próbát.

Ezeket "német bajnok az írógépen" címmel tüntették ki. Magam is ezek között a szerencsések között voltam. A kihirdetés alkalmával megtudtam, hogy a 600 szótag terjedelmű kereskedelmi levél gépírásba való áttételéhez 10-12 percre volt szükségem, a gépbe mondott szövegen pedig 365 betűs percenkénti sebességet értem el.

Ezt követőleg a versenyírók a késő éjszakai órákba nyúló, kedélyes hangu-

latú összejövetelel vettek részt. Másnap reggel, mivel minden jónak vége szakad, búcsút kellett vennünk Bayreuthtól; vonatra ültünk, hogy ki-ki visszatérjen munkahelyére. Jóleső érzéssel töltött el a tudat, hogy a magam részével hozzájárulhattam a vakok hírnevének öregbítéséhez.

Forrás:

*Vakok Világa 2. évfolyam 9. szám,
1939. szeptember*

A Mozdulj Közhasznú Egyesület versíró pályázat I. díjas verse

Műtét után

1.

Bordáim között sóhajok szorongnak,
Tarkómon puhán motoz a félelem,
Vergődő öntudat mezsgyéjén járok,
Bénult agyamban bizonyosság dereng.
Küzdök. Nem emel föl az emlékezet!
Tarka selymében elbotlott a lelkem.
Földig érő vágyaim széjjelszórtam,
Álmok sugarán mégis térdre estem.

2.

Hangok hírmondó pecsétjét feltörte
Vadul a rémület páncélos ökle
Nincstelen percek könnyörgő könnyei
Elszántan mosták arcom eszméletre.
Szirénák elveszett hangüzenete
Rám talál, átfog a csend hullámhosszán
Piros ködök riasztó vijjogása
A fájdalom, parázsló üszköt dob rám.

3.

Vagyok? Vagy nem vagyok? Kérdem magamtól
Tudatom csendül az üres szavaktól -
Élek! Riadót dobol szívverésem,
A sors vallat, spanyolcsizmába présel
Inkvizíciót tart rajtam az élet.
Jaj Istenem e kínokat túléltem?
És azután talpra hogyan is állok,
A világban magamra hogy talállok?

4.

Mi lesz ha sorsom tolószékhez láncol
A vakságon túl milyen bűnök lángja
Éget, kényszerít megadásra engem?
Magányomban lehet-e még remélnem,
Hogy szeretnek majd s én is szerethetek?
Kérdőjelek útvesztőjébe kerget
A bizonytalanság makacs félelme,
Gondolataim szeszélyes gyötrelme.

5.

Fekszem a kórházi ágyon tűnődve
A februári fények búvkörében.
Vigaszról csivitel egy fázós címke.
Az orvos jön, mosolyában ígéret:
Gyógyulok ha viselem türelemmel
A szenvedést mint Krisztus a kereszten.
A mindenségen túl örök, egyetlen
Megfejtethetlen nagy titok az ember.

Bihari Erzsébet